

Recenzja rozprawy habilitacyjnej oraz dorobku naukowego dra Waldemara Spallka

ubiegającego się o stopień doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk o Ziemi, w dyscyplinie geografia

I. Podstawy formalne recenzji

Podstawę do opracowania niniejszej recenzji stanowi zlecenie Dziekana Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego, skierowane do mnie w wyniku decyzji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 7 lutego 2019 r., na podstawie art. 18a ust. 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r., o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), zwana dalej ustawą, w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669), powołującej mnie na recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym dra Waldemara Spallka.

Niniejszą recenzję opracowałem na podstawie:

- a) przedstawionej monografii pt. *Polskie szkolne atlasy geograficzne 1771-2012*, Wyd. Rozpr. Nauk. Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego 42, Uniwersytet Wrocławski, Wrocław, ss. 458, jako osiągnięcia naukowego;
- b) streszczenia celu naukowego wyżej wymienionej pracy i osiągniętych wyników, wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania;
- c) dokumentacji dotyczącej przewodu habilitacyjnego, zawierającej między innymi auto-referat oraz wykaz osiągnięć w pracy naukowo-badawczej przed i po uzyskaniu przez Kandydata stopnia naukowego doktora.

II. Sylwetka Habilitanta

1. Imię i Nazwisko: Waldemar Spallek

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe

Doktor nauk o Ziemi w zakresie geografii – stopień nadany uchwałą Rady Wydziału Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 26 czerwca 2000 roku, za rozprawę pt.: *Kartogram dazymetryczny jako metoda prezentacji i badań zjawisk geograficznych*, napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. Władysława Pawlaka.

Magister geografii, ze specjalnością kartografia – tytuł uzyskany na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego w dniu 13 lipca 1994 roku, za pracę pt: *Mapy narodowościowe jako źródło wiedzy o zmianach rozmieszczenia narodowości w Europie Środkowo-Wschodniej*, napisaną pod kierunkiem dr Elżbiety Nowak-Ferdhus.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Od 1 stycznia 2015 r. – Uniwersytet Wrocławski, Instytut Geografii i Rozwoju Regionalnego, Zakład Geoinformatyki i Kartografii, Pracownia Historii Kartografii – kierownik.

Od 1 października 2000 r. – Uniwersytet Wrocławski, Instytut Geografii i Rozwoju Regionalnego (do 2002 Instytut Geograficzny), Zakład Geoinformatyki i Kartografii (do 2013 roku Zakład Kartografii) – adiunkt.

Od 1 października 1994 r. – 30 września 2000 r. – Uniwersytet Wrocławski, Instytut Geograficzny, Zakład Kartografii – asystent.

III. Ocena podstawy w postępowaniu habilitacyjnym

Monografia pt. *Polskie szkolne atlasy geograficzne 1771-2012*, będąca podstawą oceny, jako osiągnięcia naukowego, to monografia, która powstała w oparciu o szczegółową analizę polskich atlasów geograficznych, przeznaczonych do szkół. Już na wstępie, biorąc ten niemal czterystusześciestronicowy tom do ręki, rodzi się kilka pytań, w tym zwłaszcza to, na ile i w jakim zakresie monografia ta dotyczy polskich atlasów, a w związku z tym polskiej kartografii, skoro podany w tytule przedział czasowy (1771-2012), przynajmniej w połowie kojarzy się jednoznacznie z okresem zaborów, kiedy to, wyłączając ostatnie stulecie, Polski jako takiej nie było na mapach Europy i świata. Już samo zasygnalizowanie na początku (s. 10-11) kilku hipotez badawczych, musiało się wiązać ze świadomością Autora, jak trudnej problematyki dotyka i z jak rozległą materią przyjdzie Mu się zmierzyć. Wszak materia ta, oprócz samych identyfikacji tak wielu różnych wydań i nakładów atlasów, wymagających metodycznej, systematycznej i długookresowej kwerendy antykwarycznej, porównywalnej do wielokroć karkołomnych poszukiwań detektywistycznych, obejmuje także niezwykle obszerne piśmiennictwo naukowe, zgromadzone w bibliotekach oraz stronach internetowych. Domyślać się tylko należy, jak wielkiego wysiłku oraz specjalistycznej wiedzy źródłoznawczej, oprócz geograficzno-kartograficznej także historycznej i ogólnej, wymagała analiza poza atlasowej, nie tylko krajowej dokumentacji bibliograficznej. Źródła te obejmują 421 pozycji literatury (około 8,5% obcej), 120 źródeł kartograficznych oraz 28 źródeł internetowych.

Postawione hipotezy badawcze dotyczą kilku przesłanek, według których: po pierwsze – „historyczny rozwój szkolnych atlasów geograficznych odzwierciedlał rozwój nauk geograficznych, w tym kartografii oraz dydaktyki geografii, a zarazem odbywał się pod silnym wpływem uwarunkowań politycznych” (s. 10), po drugie – „tempo rozwoju kartografii

szkolnej, mierzone liczbą publikacji atlasowych w czasie, zależało od czynników technologicznych i ekonomicznych, które były pochodną sytuacji politycznej na ziemiach polskich” s. (11); po trzecie – „elementy techniczne szkolnych atlasów geograficznych pozwalają na prześledzenie zmian technologii reprodukcyjnych na przestrzeni ponad 240 lat” s. (11).

Tak sprecyzowane hipotezy, wraz z celami badawczymi, nie powinny budzić wątpliwości co do ich istoty oraz zasadności w takim układzie, jakkolwiek w pierwszej chwili mogą wydawać się nazbyt prozaiczne, czy wręcz oczywiste w swojej treści. Jednocześnie hipotezy te pozwalają utwierdzić się w przekonaniu, że jakkolwiek szczegółowej analizie poddany zostanie zbiór atlasów, to jednak w książce znajdziemy zdecydowanie więcej informacji niż tylko tych, wynikających z analityczno-chronologiczno-statystycznego zestawienia, które znajdujemy na kolejnych stronach monografii oraz w dwóch załącznikach A i B (s. 379-415).

Zgodnie z tak postawionymi hipotezami oraz przypisanymi im celami, analizę i opis szkolnych atlasów geograficznych ujęto w porządku chronologicznym, którego ramy wyznaczały najważniejsze wydarzenia historyczne na ziemiach polskich, tj.: np. I, II i III rozbiór Polski (lata 1772, 1793, 1795), odzyskanie niepodległości (1918), okres II wojny światowej, okres PRL-u do 1989 roku, aż po rok 2012.

Bardzo pozytywnie należy odnieść się do monografii, dokonując oceny układu jej treści oraz zakresu poszczególnych rozdziałów i podrozdziałów. Całość rozpoczyna krótki rozdział wprowadzający (s. 18-22), który dotyczy piśmiennictwa na temat historii polskiej kartografii szkolnej w literaturze naukowej. W dalszej części ukazana jest geneza szkolnej kartografii atlasowej (R. 2, s. 23-113), zawierająca m.in. klasyfikację polskich atlasów geograficznych, ich definicje, analizę kształtowania się koncepcji atlasów jak również czynników technologicznych i ekonomicznych wpływających na rozmiary i formę atlasów (obejmujących m.in. technologię reprodukcji i druku), wraz z elementami kompozycyjnymi (m.in. matematycznymi dla map w różnych skalach i odwzorowaniach); kształtowanie się koncepcji map ogólnogeograficznych (R. 3, s. 114-135), z potrzebą zwrócenia uwagi na rozróżnienie ogólnogeograficznych map pierwotnych, politycznych fizycznych oraz krajobrazowych, ze szczególnym podkreśleniem znaczenia metod prezentacji rzeźby terenu, w tym także cięcia poziomicowego na mapach hipsometrycznych; historyczny rozwój polskiej szkolnej kartografii atlasowej (R. 4, s. 136-353), z podziałem na pięć podrozdziałów opisujących Rzeczpospolitą do 1795 roku, tj. do trzeciego rozbioru Polski (4.1.), w okresie zaborów (4.2.), międzywojennym (4.3.), w latach 1945-1989 (4.4.), w latach 1989-2012 (4.5.); a także syntetyczne ujęcie dorobku polskiej kartografii szkolnej w zakresie atlasów geograficznych (R. 5, s. 354-373).

W celu ułatwienia czytelnikowi zrozumienia i tak już logicznej skądinąd struktury całej monografii, został dodatkowo wprowadzony i objaśniony przez Autora jej podział na trzy

części, tj. część pierwszą (obejmującą rozdziały 1, 2, i 3), część drugą, którą stanowi najobszerniejszy (niemal 220 stronicowy) rozdział czwarty, a także część trzecią, z rozdziałem piątym, zawierającym syntezę dorobku polskiej kartografii szkolnej w zakresie atlasów geograficznych.

Zrozumienie tak rozległej problematyki, jaką jest scharakteryzowanie polskich atlasów geograficznych do użytku szkolnego, dodatkowo ułatwia opisanie przez Autora monografii trzech początków rozwoju tego nurtu, spośród których dwa pierwsze były nieudane. Pierwszy początek, dobrze zapowiadający się między innymi dzięki adaptowaniu zachodnio-europejskich dokonań na polu produkcji atlasów (zwłaszcza francuskich i niemieckich), został przerwany na skutek kolejno następujących po sobie rozbiorów (1772-1795), natomiast drugi – trwający przez okres niemal półwiecza, tj. od powstania Księstwa Warszawskiego po kongresie wiedeńskim (1815) po upadek powstania styczniowego (1863) i związane z tym restrykcje uwsteczniające rozwój narodu polskiego (zwłaszcza w zaborze rosyjskim). Z kolei trzeci początek został bardzo trafnie skojarzony przez Autora ze wzmożoną działalnością firm wydawniczych na terenie pozostałych zaborców, od których to firm wiele opisanych w monografii atlasów zaadoptowano, a którego najbardziej wyrazistym i namacalnym odzwierciedleniem była przede wszystkim dobrze opisana w literaturze przedmiotu aktywność Eugeniusza Romera, wraz z Jego współpracownikami i uczniami.

Zgodnie z przewidywaniami, po lekturze całości, w kontekście postawionych przez Autora we wstępie hipotez badawczych, należy zauważyć, że przedstawiona do recenzji monografia, jest w istocie czymś zdecydowanie znacznie poważniejszym, niż tylko zestawienie w porządku chronologicznym tych kilkuset atlasów. Monografia ta jest przede wszystkim uporządkowaniem wiedzy kartograficznej na przestrzeni niemal ćwierci tysiąca lat, przez co jest bez wątpienia odzwierciedleniem kompetencji i profesjonalizmu jej Autora, *notabene* właściciela ogromnej, prywatnej kolekcji atlasów (nie tylko szkolnych), gromadzonej przez wiele lat, a do której to kolekcji odwołuje się w monografii raz czy drugi.

Najważniejsze wyniki, które niesie monografia, będące zarazem formą ustosunkowania się Autora do postawionych na wstępie hipotez badawczych, jako kwintesencję zawartości dzieła, można ująć następująco.

Przed wszystkim zebrano, usystematyzowano i opisano dorobek publikacyjny polskiej kartografii w dziedzinie szkolnych atlasów geograficznych i ukazano go na tle historycznym. Pozwoliło to Autorowi wykazać związki między rozwojem nauk geograficznych i historią społeczno-polityczną ziem polskich a rozwojem kartografii szkolnej. Następnie scharakteryzowano wszystkie!!! edycje dawnych polskich szkolnych atlasów geograficznych (wydanych aż do połowy XX wieku, wraz z ich twórcami i wydawcami), dając przy tym obraz kształtowania się koncepcji polskich szkolnych atlasów geograficznych, poczynając od założeń

ogólnych dzieł tego typu, aż po podstawy matematyczne map i kompozycje tablic atlasowych. Poddając wreszcie identyfikacji 665 różnych wydań i nakładów polskich szkolnych atlasów geograficznych (w tym 49 dotąd nienotowanych w literaturze!!!), wykazano związek między tempem rozwoju kartografii szkolnej, mierzonym liczbą publikacji atlasowych w czasie, a czynnikami technologicznymi i ekonomicznymi. Niejako przy okazji tych wszystkich prac, opracowane zostały autorskie klasyfikacje: *primo* – polskich szkolnych atlasów geograficznych (s. 51-62), *secundo* – schematów układu ich treści (s. 73-77), *tercjo* – średnio- i małoskalowych map ogólnogeograficznych (s. 115). Klasyfikacje te są ważne z punktu widzenia analiz porównawczych rozwoju szkolnej kartografii atlasowej w innych państwach.

Oceniana monografia jest w istocie dziełem bezsprzecznie wyjątkowym. Stanowiąc obraz polskiej historii udokumentowanej wydarzeniami, które miały związek z redakcją, produkcją oraz kolejnymi edycjami szkolnych atlasów geograficznych, sięga jednocześnie po czasy najbardziej współczesne, tj. do reformy polskiego szkolnictwa z 2016 roku, jakkolwiek ten okres wypada poza zakres objęty opracowaniem.

Realizując tak obszerne dzieło, Autor miał doskonałą świadomość opracowania, którego problematykę należało będzie kontynuować w przyszłości. Wyznaczając nowe perspektywy dla badań tego typu, dał temu wyraz (s. 15), podkreślając zarazem potrzebę dalszych badań polskiego dorobku kartografii, w odniesieniu do tych atlasów, dla których odnaleziono jedynie krótkie i niekompletne notki bibliograficzne, wskazujące jednakże na wcześniejsze ich wydania. Wykazanie potrzeby kontynuacji dzieła świadczy o dojrzałości naukowej dra Waldemara Spallka.

Dokonując krótkiej oceny technicznej tej bardzo starannie zredagowanej monografii, z żalem należy odnieść się do czarnobiałej szaty graficznej, za wyjątkiem jedynie trzech!!! stron (59, 60 i 367). To niezwykle cenne opracowanie naukowe powinno zapewne także zawierać nieco obszerniejsze tłumaczenia streszczeń na język angielski oraz niemiecki.

IV. Ocena dorobku niebędącego podstawą postępowania habilitacyjnego

Dorobek naukowy dra Waldemara Spallka wyrażony jest bardzo znaczącą porcją dokonań na rzecz rozwoju współczesnej kartografii w naszym kraju, jak również na rzecz ogólnie rozumianego rozwoju tej dyscypliny naukowej. Na porcję tych dokonań składa się autorstwo i współautorstwo szeregu artykułów naukowych, rozdziałów w monografiach, atlasów, map, a także monografie, w tym książka poświęcona polskim szkolnym atlasom geograficznym z lat 1771-2012, która stanowi zasadniczy element dokumentacji podlegającej ocenie. Książka ta pieczętuje wkład naukowy Habilitanta na tym etapie Jego kariery naukowej.

Dorobek naukowy Kandydata jednoznacznie wskazuje na to, że jako specjalista kartograf, oprócz umiejętności w zakresie tradycyjnego opracowywania map, dysponuje On wiedzą oraz

umiejętnościami wykorzystywania współczesnych narzędzi komputerowo-sieciowych. Jest to tym bardziej cenne, że powszechnymi są obecnie nie tylko potrzeby wychwytywania ogromnych ilości surowych danych (*big data*), lecz także odpowiednie ich grupowanie, przetwarzanie (ułatwiające organizację nowoczesnego generowania map) i udostępnianie. Mając tego doskonałą świadomość, dr Waldemar Spallek pisze o tym m.in. w zakończeniu swojej monografii (s. 378). Autor nie ma wątpliwości, że wobec postępującej technologii przekazu informacji, największe znaczenie w projektowaniu atlasów szkolnych stanowi obecnie kartografia, czyli dobór właściwej symboliki, kolorystyki, itp., zapewniającej odpowiednią czytelność adekwatną do możliwości percepcyjnych czytelnika, a w tym wypadku ucznia. Równie ważną rolę odgrywają obecnie i będą odgrywały w przyszłości interaktywne i multimedialne atlasy elektroniczne, internetowe platformy geowizualizacyjne oraz e-podręczniki.

Prowadzone przez Habilitanta badania, które znajdują swoje odzwierciedlenie w dorobku publikacyjnym, konferencyjnym oraz w realizowanych aktualnie projektach badawczych, można pogrupować w kilka nurtów badawczych: tj. kartografię tematyczną (12/9 poz. bibl.), geowizualizację obejmującą geoinformatyczne i kartograficzne aspekty badania zjawisk społeczno-gospodarczych (33/69 poz. bibl.), kartografię szkolną (15/119 poz. bibl.), historię kartografii (21/179 poz. bibl.), a także geografię historyczną (9/4 9 poz. bibl.).

Wymienione tu w ujęciu ilościowym publikacje dotyczą tych najważniejszych w uznaniu Habilitanta. Łącznie, oprócz monografii stanowiącej podstawę osiągnięcia naukowego, dr Waldemar Spallek jako autor i współautor zgromadził w swoim dorobku siedem publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie *Journal Citation Reports* (JCR) - (współautorstwo), sześć monografii naukowych oraz popularno-naukowych (współautorstwo), trzy podręczniki (współautorstwo), dwanaście redakcji monografii naukowych (w tym dwóch redakcji opracowań zbiorowych), dwadzieścia trzy rozdziały w monografiach (w tym osiemnaście samodzielnych), dziewiętnaście artykułów naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych (w tym cztery samodzielne), osiem artykułów popularnonaukowych i wspomnieniowych, sześć recenzji, trzydzieści trzy innych publikacji. Dorobek ten w układzie punktacyjnym przedstawia się następująco:

18,71 – sumaryczny impact factor (IF), według listy *Journal Citation Reports* (JCR);

115 – liczba cytowań publikacji według bazy *Web of Science* (WoS);

27 – liczba cytowań publikacji według bazy *Google Scholar*;

3 – indeks Hirscha według bazy *Web of Science* (WoS);

5 – indeks cytowań publikacji według bazy *Google Scholar* (GS).

Fakt podejmowania przez Habilitanta tak różnorodnej problematyki naukowo-badawczej, sprawia, że mamy do czynienia ze specjalistą o niezwykle rozległej wiedzy geograficznej,

historycznej jak i ogólnej, zaś profesjonalno-praktyczne kompetencje zawodowe wyrażone są przede wszystkim w udokumentowanym dorobku, jako kartografa-redaktora.

Dodać należy, że jedną z wielu liczących się aktywności zawodowych dra Waldemara Spallka, jest seria odbytych staży w zagranicznych i krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich, w tym m.in.: w Wielkiej Brytanii (Newburgh, Oceanlab Laboratory, University of Aberdeen), Niemczech (Staatsbibliothek zu Berlin – Preußischer Kulturbesitz, Kartenabteilung), (Technische Universität Dresden, Institut für Kartographie), (Ruhr Universität Bochum, Geographisches Institut) oraz Czechach (Masarykova Univerzita Brno).

Dzięki tak bogatemu i wartościowemu zarazem dorobkowi naukowemu dra Waldemara Spallka, można bez wątplenia zaliczyć Go do grona jak najbardziej godnych kontynuatorów bardzo silnego ośrodka wrocławskiego w dziedzinie kartografii, po m.in.: Józefie Wąsowiczu, Władysławie Pawlaku, Wiesławie Żyszkowskiej, lecz także Bolesławie Olszewiczu i Julianie Janczaku, jako twórcach wrocławskiej i polskiej historii kartografii.

V. Ocena dorobku dydaktycznego oraz organizacyjnego

Doktor Waldemar Spallek posiada bardzo znaczący dorobek w zakresie dydaktyki oraz popularyzacji nauki. Istotne są w tym m.in. udziały habilitanta w projektach mających na celu wzmacnianie potencjału dydaktycznego uczelni poprzez poprawę jakości oferty edukacyjnej, a także Jego aktywne uczestnictwo jako organizatora i współorganizatora wielu konferencji oraz Szkół Kartograficznych. Wysokie notowania dra Waldemara Spallka w ankietach studenckich, oceniających systematycznie nauczycieli akademickich, potwierdzają, że należy On do grona kompetentnych, rzetelnych, a przez to cenionych i lubianych nauczycieli akademickich. W świetle tak często obserwowanej obecnie pogoni za szybkim awansem i karierowiczostwem, oceny takie są bez wątpienia nobilitujące i jak najbardziej uzasadnione.

Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez dra W. Spallka na Uniwersytecie Wrocławskim w latach 1994–2018, obejmują liczne autorskie wykłady, warsztaty i ćwiczenia na studiach I oraz II stopnia, w tym m.in.:

- na kierunku Geografia (st. I st.) wykłady i ćwiczenia z kartografii i topografii, kartografii tematycznej, analiz map, analiz przestrzennych, systemów informacji geograficznej oraz ćwiczenia terenowe z kartografii i topografii;
- na kierunku Geografia (st. II st.) metodyki kartograficznej, metodyki wizualizacji kartograficznej, kartografiki, geowizualizacji, redakcji map i atlasów, projektowania map i atlasów, komputerowego wspomaganie kartografii, technik komputerowych w kartografii, historii kartografii.

Niezależnie od tego Habilitant prowadził zajęcia na takich kierunkach studiów jak: OCHRONA ŚRODOWISKA, TURYSTYKA, GOSPODARKA PRZESTRZENNA, MILITARIO-

ZNAWSTWO, na Podyplomowych Studiach Geografii dla Nauczycieli w ramach projektu Europejskiego Funduszu Społecznego, a także w Wyższej Szkole Humanistycznej (Wydział Nauk Technicznych,) na kierunku geodezja i kartografia (w latach 2010–2012).

Oceniając dorobek dydaktyczny Habilitanta, podkreślić należy także Jego aktywność, jako promotora studenckich prac dyplomowych, w tym także pracy doktorskiej.

Do istotnych osiągnięć na polu dydaktyki, należy zaliczyć szereg publikacji edukacyjnych, w tym m.in.: trzy szkolne atlasy, przeznaczone, jako pomoc dydaktyczna do nauczania przyrody i geografii w szkole podstawowej i gimnazjum, opracowane we współpracy z D. Borowicz i J. Krupskim, wydawane i wznawiane w latach 2004–2011; Atlas Przyroda dla szkoły podstawowej (Wrocław 2004, 2005, 2008, Żychlin 2011), Multimedialny program edukacyjny; Atlas Przyroda dla szkoły podstawowej (Wrocław 2004), Atlas Geografia dla gimnazjum (Wrocław 2005, Żychlin 2011).

Działalność dydaktyczna dra W. Spallka potwierdzona jest także wykładami popularno-naukowymi na zaproszenie, m.in.: dla studentów kartografii i geoinformatyki z Uniwersytetu Masaryka w Brnie (2018); dla kilkuset uczniów szkół średnich z Wrocławia i regionu podczas obchodów Dnia Geografa (2015); a także dla seniorów Uniwersytetu Wrocławskiego (2005).

Organizacyjna działalność dra W. Spallka przejawia się w: przygotowaniu i prowadzeniu warsztatów kartograficznych m.in. nt. „Mapa – źródło informacji o Ziemi” dla koła przyjaciół National Geographic; wystawy atlasów narodowych i regionalnych podczas Ogólnopolskiego Dnia Geografa we Wrocławiu; wystaw, w tym zwłaszcza podczas Dolnośląskiego Festiwalu Nauki: pięciu wystaw prac nadesłanych na Międzynarodowy Konkurs Kartograficzny im. Barbary Petchenik (2007, 2009, 2011, 2015 i 2017); wystaw poświęconych Profesorowi Władysławowi Pawlakowi – geografowi kartografowi, twórcy wrocławskiej szkoły kartograficznej (2017); Kartografii Śląska w zbiorach Pracowni Historii Kartografii Zakładu Geoinformatyki i Kartografii UW. (2016) oraz wielu innych.

Działalność organizacyjna, to również udział Kandydata w zespołach eksperckich i konkursowych do spraw opracowania atlasu pogranicza polsko-czeskiego, powołanego przez Międzynarodowe Centrum Studiów Śląskich przy Konferencji Rektorów Uniwersytetów Śląskich i Polsko-Czeskie Towarzystwo Naukowe (2010–2012) oraz udział w projektowaniu wstępnej koncepcji atlasu, struktury treści, zasad doboru autorów oraz założeń redakcyjnych.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, że jednoznacznie pozytywnie oceniony przeze mnie dorobek dydaktyczny dra Waldemara Spallka, w tym także i organizacyjny, zasługuje na szczere słowa uznania i uwagi.

VI. Wnioski końcowe

W świetle powyższych konkluzji, wynikających ze szczegółowej analizy przedstawionego przez Habilitanta dorobku naukowego, w tym przede wszystkim monografii, będącej podstawą przewodu habilitacyjnego, ale także oceny dorobku dydaktycznego i organizacyjnego, należy przyjąć, że dr Waldemar Spallek jest wyjątkowo wartościowym, w pełni ukształtowanym i dojrzałym pracownikiem naukowym oraz dydaktycznym.

Nietuzinkowy, a wręcz bardzo znaczący dorobek naukowy, zwieńczony wyjątkowo cenną monografią, porządkującą wiedzę kartograficzną na przestrzeni bez mała ćwierci tysiąca lat, przy okazji szczegółowej analizy treści polskich szkolnych atlasów geograficznych, wskazuje jednoznacznie na nadanie Jemu stopnia doktora habilitowanego w zakresie nauk o Ziemi, na podstawie art. 18a ust. 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r., o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), zwana dalej ustawą, w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669).

W związku z powyższym, przedstawiam wniosek Komisji procedującej postępowanie habilitacyjne, a następnie również Wysokiej Radzie Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego, o nadanie doktorowi Waldemarowi Spallkowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk o Ziemi, w dyscyplinie geografia.

Toruń, dn. 4 kwietnia 2019 roku

dr hab. Zenon Koziół

